

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ

(*Αφιερῶνται Σπυρίδωνι Βασιλειάδῃ.*)

Εἰς μίαν ἄκραν τοῦ Παρθενῶνος,
Μνημόσυνον θείου λαμπροῦ αἵωνος
Λαμπρῶν πατέρων,
Υψίστου ἔργου τῆς εὐφυΐας,
Ἦν ἀπαστράπτουσαν ὁ Φειδίας
Ἦντλησεν ἔνθους ἐκ τῶν ἀστέρων, —

Μίαν ἡμέραν — ἤμην παιδίον —
Ἐγραψα μέσφ γραφῶν μυρίων.
Τὸ ὄνομά μου,
Κ' εὐθὺς ἠσθάνθην πυρὰν ἐντός μου,
Κ' ἔκτοτ' ὑπῆρξαν ὠραίου κόσμου
Οἱ λογισμοί μου, τὰ ὄνειρά μου.

ὦ! ἐνθυμοῦμαι τὸ μέρος ἔτι,
Εἰ καὶ παρήλθον τοσαῦτα ἔτη,
Ἦ πρώτη ἦδη,
Εἰ καὶ στεφάνους δὲν πλέκω πλέον,
Εἰ καὶ πᾶν ὅ,τι χαρὰν ἦν πνέον
Τώρα μὲ θλίβει.

Ἄν αὔραι πάλιν ἐκεῖ μὲ φέρουν
Ὅπου τὰ θεῖα κάλλι μαρμαίρουν
Τοῦ Παρθενῶνος,
Μετὰ τοσαύτας καιρῶν θυέλλας,
Μάχας τῆς γῆς μας πρὸς τὰς νεφέλας,
Στροφὰς βαρείας συχνοῦ χειμῶνος, —

Θὰ ἴδουν τάχα τὰ ὄμματά μου
Ἐκεῖ ἀκόμη τὸ ὄνομά μου
Κεχαραγμένον;
Ἄν αὐτῶ, — χᾶρε, φιλότατη Μοῖρα!
Τὸ ἄσμα ὅπερ θὰ ψάλλ' ἡ λύρα
Θὰ ζήσῃ χρόνους ἠγαπημένον...

Βραῖλα τῆ 25 Νοεμβρίου 1871.

ΚΑΛΕΛΘΗΣ ΠΑΠΠΑΖΟΓΛΟΥΣ

Ο ΚΡΩΒΥΛΟΣ (CHIGNON)

Ποῖος κατήργησε τὸ μαλακῶφ; Φόρεμα, ὅπερ καθίστα γελοιοδεστάτην τὴν γυναικείαν μορφήν, ὅπερ ἔδωκεν ἀφορμὴν καὶ χώραν εἰς μυρίους σαρκασμούς καὶ πλεῖστα ὄσα ἀτοπήματα, καὶ τὸ ὁποῖον, εἰς τὸ πείσμα τοσοῦτων ἀντιδρά-

σεων, εἶχε σχεδὸν γενικευθῆ παρὰ ταῖς γυναιξί; πῶς γίνεται νὰ καταργηθῆ ἐν μιᾷ στιγμῇ; ποῖα ἀμετάτρεπτος ἀπόφασις τὸ κατεδίκασεν ἄνευ παραπόνων; Οἱ γονεῖς ἠπέλουν εἰς μάτην. Οἱ σύζυγοι ἐν τῇ ἀγανακτῆσει αὐτῶν ἔκρυπτον τὴν δυσμένειαν εἰς φράσεις μελαγχολικὰς καὶ συμβολικὰς! Αἱ γελοιογραφικαὶ ἐφημερίδες ἐξηντλοῦντο εἰς ἐμπαιγμούς καὶ θεωρίας, καὶ μολαταῦτα τὸ κρινολίον ἐθριάμβευε καὶ δὲν κατηργήθη, εἰμὴ ὅτε ἐσήμανεν ἡ ὥρα τῆς καταδίκης του.

Διὰ ν' ἀπαλλαγῆ δὲ ὁ κόσμος ἀπὸ τὸν κρώβυλον, ἀνάγκη πρωτοβουλίας ἰσχυρᾶς, ἐχούσης ὑποχρεωτικὴν ἰσχὺν διὰ τὸ γυναικεῖον φύλον.

Αἱ Παρισίναὶ Κυρίαι συνέλαβον ἐσχάτως τὴν ιδέαν τῆς προστασίας τῆς Δημοκρατίας· ὁ κρώβυλος δὲν συνδυάζεται μετὰ τῆς ἀπλότητος τῆς δημοκρατικότητος· τὸ σημερινὸν πνεῦμα ἐν Παρισίοις ἀποστρέφεται τὰς πομπὰς τῆς μοναρχίας καὶ τὴν πολυτέλειαν τοῦ αὐτοκρατορισμοῦ· αἱ Γαλλίδες ἀνεγνώρισαν τὸν προορισμὸν τῆς πατρίδος των· κατὰ συνέπειαν ὁ κρώβυλος θυσιάζεται διὰ τὰς ιδέας ταύτας.

Ἡ ἐφημερὶς *Chaginagi* προτρέπει τοὺς νέους νὰ ἐγκαταλείψωσι τὰ ποτὰ, καὶ ἰδίως τὸ ἀψίνθιον καὶ νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τοὺς νέους στρατιωτικὸς νόμους.

Ὁ Δουμᾶς ἐξορκίζει γέροντας καὶ νέους ὅπως παραιτηθῶσι τῶν ματαιότητων τῆς λαγνείας καὶ πάσης ἄλλης βεβήλου ἠδονῆς αἵτινες ἠκμαζον ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας· ἡ Γαλλία ὀφείλει ν' ἀλλάξῃ χροιάν καὶ δέρμα.

Ὅπως αἱ Ῥωμαῖαι ἔφεραν τὰ κοσμήματα αὐτῶν εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον διὰ τὴν ἐξακολουθήσειν τῶν Καρχηδονικῶν πολεμῶν, οὕτω καὶ αἱ Παρισίναὶ ὀφείλουσι ν' ἀποσπᾶσωσιν ἐκ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν τοὺς πολυδαπάνους κρώβυλους οἵτινες ἀσχημίζουσι μᾶλλον, ἀντὶ νὰ προσθέτωσι θέλγητρα.

Ἄλλὰ καταργουμένου τοῦ κρώβυλου τί θέλουσιν ἀπογίνει οἱ ὀβελίσκοι καὶ αἱ πυραμίδες τῆς κεφαλῆς τῶν γυναι-

κῶν; ποῦ θέλει στηριχθῆ ὁ παμμεγέθης ὄγκος ὃν καταχρηστικῶς ὀνομάζουσι καπέλλον ὅταν ὁ κρώβυλος καὶ τὰ διάφορα αὐτοῦ παρακολουθήματα ἐκλείψωσι; ποία δὲ γυνὴ θέλει θέσει ἐπὶ τῆς ἰδίας αὐτῆς κόμης τὰς παντοίας ἐκείνας ὕλας ἃς συνεπάγεται ὁ κρώβυλος; τὰ κουρέλια, τὰς φωλεὰς τῶν σπουργιῶν καὶ χελιδόνων, τὰ σάγματα, τὰ φρύγανα, τὰ ἄχυρα, τὰς οὐράς τῶν ἵππων, τὰ ἔρια τῶν προβάτων καὶ διάφορα ἄλλα ποτάμια τριχόχορτα, καὶ ὅλας τὰς ἐκ τῶν νοσοκομείων ἐξαγομένας κόμας ἀσθενῶν, καὶ θνησκουσῶν γυναικῶν;

Ἐὰν τῷ ὄντι αἱ Παρισιναὶ Κυραὶ ἀναλαμβάνωσιν ἀληθῶς καὶ σπουδαίως τὴν μεταρρύθμισιν ταύτην, τὸ παράδειγμα αὐτῶν θέλει διαδοθῆ, καὶ ὁ κόσμος θέλει ἀπαλλαγῆ τοῦ ὀχληροῦ καὶ δαπανηροῦ τούτου στολισμοῦ ἀνευ δυσκολίας.

Οὐδέποτε ἐφευρέθη γελοιωδέστερος καὶ τερατωδέστερος συνάμα τοῦ κρωβύλου στολισμός· βάρος τιοῦτον τιθέμενον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν κατέστη ἐσχάτως δυσβάστακτον βασανιστήριον, ἕνεκεν τῶν ὑψιπτέρων ἐμβάδων, τῶν ὁποίων ἡ στενὴ καὶ ὀξεῖα συνάμα πτέρνα ἀναγκάζει ταύτας νὰ περιπατῶσι κεκυφύϊαι.

Ὁ κρώβυλος ἠδίκησε πολὺ τὰς δασυκόμους γυναῖκας, αἵτινες, μολαταῦτα ὅχι μόνον δὲν ἐξηγέρθησαν κατ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἠσπάσθησαν. Ἐνῶ δὲ εὐηργέτησε πολὺ τὰς μεστὰς ἡλικίας γυναῖκας, κατήντησε νὰ ἐξομοιώσῃ ταύτας πρὸς τὰς νεάνιδας καὶ νὰ ἐμπνέῃ ἀδιακρίτως τὴν ἀμφιβολίαν, καὶ κατ' αὐτῶν ἀκόμη τῶν πλουσιοκόμων κεφαλῶν.

Ἐὰν λοιπὸν ὁ κρώβυλος καταργηθῆ εὐγνωμοσύνη δικαία πρέπει ν' ἀποδοθῆ εἰς τὰς γενναίας κυρίας αἵτινες πρῶται θέλουσι τὸν ἀποτινάξει.

Κων]πολιε 15 Νοεμβρίου 1871.

M. ΔΙΒΑΝΙΟΣ

ΘΕΟΒΑΛΔΟΣ

I

Δὲν παρήλθε πολὺς χρόνος· ὅλοι οἱ λαβόντες μέρος εἰς τὸ οἰκογενειακὸν τοῦτο δράμα δὲν ἀπέθανον, καὶ ὑπάρχει τις ὅστις θ' ἀνακράξῃ ἴσως ἀναγινώσκων τὰς σελίδας ταύτας, ἀναγνωρίζων ἐν πρὸς ἐν τὰ πρόσωπα ταῦτα τὰ περιβεβλημένα μὲ πλαστὰ ὀνόματα: «Ἴδου ἐγώ!...» Ἔστω! δὲν ὀπισθοχωρῶ ἐνώπιον τῆς ἀγανακτήσεώς του· εἶναι γυνὴ καὶ ἐγὼ δυστυχῆς γέρον τοῦ ὁποίου ἔθραυσε τὰς τελευταίας ἡμέρας.

Ἦτο κακοκαιρία ἐξ ἐκείνων αἵτινες συμβαίνουσι κατὰ τὴν ἰσημερίαν καὶ κατὰ τὰς ὁποίας ἡ βροχὴ πίπτει μαστιζομένη ὑπὸ βιαίου ἀνέμου. Οὐδεὶς ἄνθρωπος, οὐδεὶς θόρυβος εἰς τὰς μονήρεις ὁδοὺς τὰς περὶ τὸ Δουξεμβούργον· μόνον ὄργανόν τι τῆς Βαρβαρίας ἔπαιζε παρατόνως καὶ μελαγχολικῶς κάτωθεν τῆς αὐλείου θύρας. Ὁκτὼ ὥραι ἐσήμαινον ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἀδελφῆς μου, τῆς κυρίας μαρκεσίας Πόνος.

Ἡ ἀδελφὴ μου ἦτο γυνὴ τῆς παρελθούσης ἐποχῆς· εἶχε διέλθει τὰ ὠραιότερα ἔτη τοῦ βίου της εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Μαρίας Ἀντωνιέττης· κάκις αἱ ἡμέραι διεδέχθησαν τοσαύτην λάμψιν καὶ περιουσίαν, ἔπειτα ἡ τύχη τὴν ἀνύψωσε πάλιν, καὶ τεσσαράκοντα ἔτη βραδύτερον ἔζη εὐτυχῆς μὲ ὅσα τῇ ἔμενον ἐκ τῶν συντριμμάτων τοῦ μεγάλου ἐκείνου ναυαγίου. Ἦτο ἐπιβλητικὴ κατὰ πρῶτην ἔποψιν καὶ ἀγαστὴ ἐν τῷ στενῷ κύκλῳ τῆς οἰκειότητος· ἔβλεπέ τις ἀκόμη ὑπὸ τὰς ρυτίδας της τὴν ἄλλοτε καλλονὴν της, καὶ τὸ ὑψηλὸν της ἀνάστημα, τὸ πλήρες χάριτος καὶ ἀξιοπρεπείας, πολὺ ἀπεῖχε τοῦ νὰ μαρτυρῆ τὰ ὀγδοήκοντά της ἔτη. Εἶχεν ἀπομείνει αὐτῇ ἐκ τῆς ὑψηλῆς σφαίρας ἐν ᾗ εἶχε ζήσει ψυχρόν τι καὶ ἐπιφυλακτικὸν ὕφος· ἀλλ' ἀμέσως μετὰ τὰς πρῶτας φιλοφρονήσεις, καθίστατο εὐχαρις, ὁμιλητικὴ, καὶ, ὁ Θεὸς νὰ τὴν συγχωρήσῃ!